

Eerste druk © 2022 John Muller

Foto omslag © Ineke Tanis

ISBN: 978-94-036-5094-4

Copyright © John Muller

Mijnbestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaargemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook zonder uitdrukkelijke toestemming van de auteur.

VOORWOORD

De wereld staat aan de vooravond van een totale ineenstorting en je beleeft de laatste uren van een aantal personen in Nederland, die met elkaar angstig de ontwikkelingen afwachten. Je ervaart de angsten en geweld welke gepaard gaan met de totale ondergang. Maar dan volgt de onverwachte overgang die sommigen als spiritueel benoemen, maar anderen zien als de weg des levens. Je volgt de mensen op hun weg naar een nieuwe wereld, waarin vele gelijkenissen je bekend zullen voorkomen, maar toch ook vaak weer iets afwijkends vertonen. Je maakt opnieuw kennis met de groten der Aarde, musici, wetenschappers, kunstenaars, waaruit de onsterfelijke waarde zich voortzet in een blijvende opwaartse ontwikkeling. Je volgt gevoelens en herinneringen en ervaart hoe dicht ze tegen je eigen waarde aanliggen. Je maakt kennis met ongekende mogelijkheden die het aardse denken ver overstijgen. Ook zijn er de ervaringen van het alles overheersende gedrag. De honger naar macht en opnieuw stuwende krachten die niets ontziend doelen nastreven in een wereld gelijkend op die welke door de aardse zielen werd verlaten. Hoe mooi is de beleving van groei en ervaring van de mensen die je nader leert kennen op hun weg naar de nieuwe wereld en hoe volmaakt is het pad dat gevolgd wordt. Hoe onzeker echter de omgeving waarin men verzeild kan raken en geconfronteerd kan worden met de onzekerheden die ons brein telkens voorspiegeld. Maar vasthoudend aan de juiste gevoelens, innerlijke zekerheden en vertrouwen hebbend in het goede wat de geest ons ingeeft, brengt het je heel dicht tegen de rand van een liefdevolle samenleving die slechts wacht op een handreiking.

Korte biografie:

Ik mag mijzelf presenteren als een man die na een leven van intensieve arbeid van een welverdiende rust mocht gaan genieten. In de mij gegunde tijd heb ik geprobeerd om zowel in het verleden als in de toekomst te kijken, hetgeen na enige tijd gestalte kreeg in de vorm van het boek dat nu voor u ligt. Mijn roots liggen in Rotterdam, een stad die ik na aan het hart draag, maar waarvan ik na mijn werkzame leven toch enige afstand heb genomen om van een welverdiende rust te gaan genieten. Wanneer je dan al mijmerend, gedachten en hersenspinsels samenbundelt en er na een aantal keren naar gekeken te hebben, vorm aan geeft door het op papier te zetten, krijgt het iets van idealisme. Na het lezen en herlezen ontstaat er een waarachtige beleving. Een mompelende stem die mij zegt: John, zo zou het moeten zijn. Vind je weg, zoals je hem hiervoor ook ooit mocht vinden en open deze ook voor anderen.

GALAXY CEREBRUM

De route naar absolute heerschappij

JOHN MULLER

1.

Een onaangename verrassing.

Nog even een snelle hap meenemen voor vanavond, nog een rapport over een waterstof experiment doornemen en daarna was hij de verdere avond alleen, want Claudia zou direct na het avondeten alweer weggaan naar de sportschool. Hij mengde zich tussen de andere kooplustigen die rond deze tijd ook naar huis gingen en net als hij nog even wat fastfood scoorden. Dat betekende weer wat tijdswinst, omdat de bekende rituelen van het aan tafel gaan achterwege konden blijven. Bij het binnenkomen in het fastfood restaurant viel hem het grote tv-scherm op dat direct na de ingang was geplaatst en waarvoor zich een aantal bezoekers bevond. Hij wilde net doorlopen naar de counter, maar keek vanuit een ooghoek even mee naar het scherm, toen hij iemand uit het publiek hoorde roepen: "Vieze vuile zakkenvullers, zal wel weer een nieuwe ontslagronde inhouden." Op het beeld zag hij het bekende gezicht van een nieuwslezer en hij besloot toch ook maar even mee te kijken. Je wist het vandaag de dag maar nooit en hij had het afgelopen uur ook niet meer op zijn smartphone gekeken. De nieuwslezer keek met een strak gezicht naar de camera en las de tekst op die zich op een voor de kijker niet waarneembare autocue afspeelde. Toen hij het scherm naderde, hoorde hij de man zeggen: "Het tijdstip is zodanig gekozen dat de deelnemende landen alle gelijktijdig dezelfde informatie zullen brengen. Vergeet dus niet uw wekker iets eerder te zetten, zodat u op tijd voor uw televisie zit." Hierna begon de presentatie opnieuw. "Beste kijkers, in verband met de snelle ontwikkeling en in samenwerking met de wereldwijde netwerken, heeft onze regering besloten u om drie uur vannacht op de hoogte te brengen van de situatie waarin de wereld zich momenteel bevindt en de maatregelen die aansluitend getroffen dienen te worden. Het gekozen tijdstip komt overeen met het gezamenlijk gekozen tijdstip, waardoor iedereen over de hele wereld op hetzelfde moment zal worden geïnformeerd." De mensen die om hem heen stonden keken elkaar vragend aan. "Een nieuwe

wereldoorlog”, opperde iemand. “De euro wordt gesplitst, krijgen we eindelijk een Neuro en een Zeuro.” “Een wat...?” vroeg een oudere dame die naast de spreker stond. “Mevrouw, we gaan eindelijk eens de noordelijke en de zuidelijke landen in Europa hun eigen euro geven, althans dat denk ik.” “Dat kan morgenochtend ook wel, daar hoef ik de wekker niet voor te zetten. Trouwens, dat zou alleen een Europese aangelegenheid betreffen”, was de reactie van een andere vrouw die een stukje verderop stond. Er ontspon zich een aardige discussie terwijl de nieuwslezer bij herhaling opnieuw zijn verhaal deed. Hij besloot op zoek te gaan naar wat fastfood en trok al lopend zijn smartphone om gelijktijdig te kijken of er soms meer informatie te vinden was over die nieuwsmededeling. Maar waar hij ook keek, overal las en zag hij dat de informatie pas vannacht gegeven zou worden. Hij kocht snel wat doosjes met kant-en-klaar voedsel en reed aansluitend naar huis.

“Claudia, ben je nog thuis?” riep hij terwijl hij de doosjes op de lunchbar parkeerde en uit een bestekbak wat vorken en messen tevoorschijn toverde. “Joehoe, ik ben boven, kom eraan”, klonk de stem van Claudia. Even later hoorde hij hoefgetrappel van naaldhakken op de gelamineerde trap. “Hoi Lucas!” riep ze, terwijl hij een vluchtige omarming en kus onderging. “Schat, als we even snel wat achteroverslaan kan ik daarna gelijk door naar de sportschool.” “Ik had er al op gerekend en heb vast wat te eten meegebracht, het staat al op de lunchbar.” Claudia keek even achterom, zag de doosjes en knikte. “Trouwens heb jij vandaag al iets gehoord over die regeringsverklaring van komende nacht?” “Die wat...?” vroeg Claudia, terwijl ze net een stevige hap nam. Ze keek hem met haar grote blauwe ogen aan alsof hij haar een oneerbaar voorstel had gedaan, maar ze zag wel dat hij het meende. “Komt straks wel”, gebaarde hij, al kauwende. Ze aten snel de doosjes leeg, waarna hij haar vluchtig vertelde wat hij bij het fastfood restaurant had meegemaakt. “OK, kijken we vannacht, vergeet niet vast de wekker te zetten.” Claudia trok haar donzen windjack aan, pakte haar sporttas, gaf hem in het voorbijgaan een vluchtige kus en was verdwenen. Ja, het leven van jonge mensen is soms net een geoliede machine. Altijd maar doorstampen. Hij verwende zichzelf met een Nespresso en zocht terloops verder naar informatie die hem wat meer kon vertellen over wat hen die nacht te wachten zou staan. Helaas, het leek wel alsof er met rigoureuze maatregelen was bedreigd naar alle media, want buiten de mededeling over de

komende nacht was er nergens ook maar een woord of beeld te vinden. Zelfs de site van Nederlands meest roemruchte krant gaf geen woord prijs. Zijn nieuwsgierigheid was intussen aardig gegroeid en hij besloot de wekker maar vast op tien voor drie te gaan zetten, dan konden ze in ieder geval nog even wakker worden. Drie uur is toch geen tijd voor eerbare burgers om zich rond de tv te scharen? Hij haalde de waterstofrapportage, die hij van kantoor had meegenomen uit zijn tas en begon, na die nogmaals doorgelezen te hebben, met hier en daar vraagtekens plaatsen, waarna hij wat aantekeningen op een extra A4'tje schreef, dat hij aan het bestaande rapport niette. Met de huidige milieusituatie waren alternatieve energiebronnen in een stroomversnelling geraakt en diende er ook nog eens haast mee gemaakt te worden. Om en nabij half elf deed Claudia de buitendeur weer open en riep: "Hoi Lucas, ik ben er weer." Hij hoorde wat snelle informatie over vriendinnen en een op komst zijnde scheiding van een oud-klasgenootje van Claudia. "Je kent haar toch nog wel?" vroeg ze. "Was jij niet ooit ook bij haar in beeld, toen ze even zonder zat?" "Eh, wat, nee niet ik", griffelde hij. "Je moet je vergissen." Claudia boog zich voorover, op een manier die zijn bloed gelijk in een hogere snelheid door zijn aderen deed stromen. "Nog wat drinken?" vroeg hij stoïcijns, alsof hij haar avance niet had opgemerkt. "Nee, we gaan naar bed. Oh ja, iedereen op de sportschool had het over vannacht, het zal wel iets heel spectaculairs zijn, de gekste verhalen deden er de ronde. Gek eigenlijk dat niemand iets weet, of laat lekken. Als iets zo wordt afgeschermd, moet het wel iets ergs zijn, denk je niet?" Hij knikte en borg het waterstofrapport weer op terwijl hij aanstalten maakte om mee naar boven te gaan. "Dat gaat zo maar niet Lucas", riep Claudia, hem de weg naar boven versperrend. "Ik ben hondsmoe van al dat sporten vanavond, ik kan echt niet alleen de trap meer op." "Ik heb een briefje van honderd euro op het bed gelegd, het is voor diegene die het eerst boven is", riep hij, de kamerdeur achter zich dicht trekkend en de trap op stormend. "Lucas, jok niet, zoiets zou jij nooit doen, mij laten verliezen, je vrouw die zich in het zweet gewerkt heeft, allemaal om jou uiteindelijk te kunnen plezieren." Al stoeiend klommen ze de trap verder op, waarna Claudia constateerde dat de honderd euro gevlogen was. "Zie je wel, ik wist het, zoiets doe jij niet." Het reinigingsritueel in de badkamer duurde nog zeker twintig minuten, maar om kwart over elf ging het licht uit. Hij wierp nog een zijdelingse blik op de wekker, gaf Claudia een kus

en belofde haar om tien voor drie wakker te maken zodat ze niets zouden missen.

2.

Een nachtelijke mededeling die erin hakt.

Toen ze tien voor drie gewekt werden door het irritante gezoem, keken ze elkaar even verbaasd aan, maar al snel wisten ze zich weer te herinneren waarom ze de wekker zo vroeg gezet hadden. Er stond al aangekondigd dat de minister-president om drie uur een mededeling zou doen en dat er aansluitend een persconferentie zou volgen. Ze zaten beiden rechtop en keken naar het lcd-scherm aan de wand tegenover het bed. Exact om drie uur verscheen de minister-president in beeld, staand achter een kathedr, lichtelijk zenuwachtig, zo te zien. De tv-camera schoot wat beelden van de omgeving en ging daarna weer terug naar de minister-president. Deze dronk herhaaldelijk kleine slokjes water uit een glas dat rechts van hem op de kathedr stond, schraapte zijn keel en richtte toen zijn blik naar de camera.

“Goedenacht, landgenoten en allen die zich betrokken voelen bij ons land. Nog nooit heeft er iemand voor een opdracht van deze omvang gestaan. Ik ga er dan ook geen doekjes om winden. Op ditzelfde moment brengt een aantal van mijn collega's in de hele wereld deze boodschap aan hun landgenoten, vandaar het gekozen tijdstip. Iedereen krijgt op hetzelfde moment, dezelfde informatie. Laten we dus bij het begin beginnen.

Al jaren maken wij ons zorgen over het milieu. Ernstige schommelingen in temperaturen, wegs meltend ijs aan de polen in een veel te hoog tempo, met als gevolg onder andere een verhoogde zeespiegel. Plastic vervuiling van alle wereldzeeën, sterfte van bijen en andere gevleugelde vrienden vinden in een verontrustend tempo plaats. Co2-uitstoot die onrustbarende vormen aanneemt en nu weer PFAS, dat in een veel te hoge concentratie in

onze grond zit en ook in veel populaire gebruiksartikelen. Gewassen die niet meer tot volle bloei komen. Weersomstandigheden die soms drie seizoenen per dag lijken te kennen. Dijken die ons land moeten beschermen, blijken nu al snel te laag te zijn, of dreigen door extreme droogte te scheuren of ineen te zakken. Onbekende virussen waardoor we worden overvallen. Antibiotica die ons niet meer kan beschermen door de snelle mutaties. Onze aarde die steeds frequenter trilt, rommelt en bergen vuur en as de lucht in werpt, waardoor sommige streken onbewoonbaar en onleefbaar worden. Eén aspect kreeg de afgelopen periode wat minder aandacht en dat is de ozonlaag. We kenden een periode dat het gat in deze laag wat kleiner werd en soms zelfs de indruk wekte weer wat dicht te groeien. Toch waren er momenten dat de ozonlaag in haar totale omvang dunner werd en nu op dit moment vindt er een ongekennde afbraak plaats, in een dusdanig tempo dat de gevolgen hiervan ons razendsnel zullen bereiken. Na de beëindiging van deze verklaring hebben wij een aantal deskundigen bereid gevonden wat dieper op de materie in te gaan, om u enig inzicht te geven in wat er straks van ons verlangd wordt. Alarmfase 1, code rood, dat zijn benamingen om de ernst van situaties aan te duiden, waarmee iedereen geacht wordt de nodige maatregelen te treffen. Maar wat ons nu te wachten staat, is een totale ineenstorting; niet alleen in Nederland, maar wereldwijd. De ozonlaag wordt in een versneld tempo afgebroken, dat is te vergelijken met het bekende dominospel, eenmaal in gang gezet, volgen de omvallende stenen elkaar in razend tempo op. De oorzaak is nog steeds niet volledig duidelijk, maar de wijze waarop wij onze planeet de afgelopen decennia hebben misbruikt, vraagt nu zijn prijs. Het heeft geen zin met een vinger naar de geïndustrialiseerde wereld te wijzen. Ons welvaartsniveau heeft hier ook aanzienlijk toe bijgedragen. Pas kortgeleden kon er gestart worden met het opruimen van plastic dat de wereldzeeën vervuult, maar dat is bij lange na niet genoeg om een herstel te bewerkstelligen. In verband met het snel op ons af komende onheil, zijn er dan ook drastische maatregelen in het vooruitzicht gesteld. Onder andere de afkondiging van de algehele mobilisatie. Legeronderdelen worden belast met beveiliging van strategische punten in ons land en er zullen mensen worden vrijgemaakt voor het bouwen van noodopvang voor de eerste circa

honderdduizend mensen die door de omstandigheden dakloos dreigen te raken. Niemand kan bepalen waar de eerste slachtoffers zullen vallen, maar wij zullen onze plicht doen, zo goed als wij kunnen. Op plunderslaars zal daar waar nodig geschoten worden, onthoud u zich dan ook van deze destructieve handelingen.” Op dat moment verscheen er een totaal overspannen man in beeld, die zich naar voren spoedde en de minister-president in vlijmscherpe bewoordingen duidelijk maakte dat dit allemaal vooropgezet bedrog was, niet waar kon zijn en dat hier de bekende klik wel weer zijn zakken mee zou vullen. “Ik ga in ieder geval voorkomen dat jij”, en de man prikte met zijn vinger richting de minister-president, “hier ook maar een euro aan gaat verdienen.” Zijn rechterarm verplaatste zich naar zijn achterzak, toen er enkele schoten klonken en een aantal door kogelvrije vesten beschermde beveiligers zich vervolgens op de reeds bloedende man wierpen. Gewoonlijk draaien de camera’s bij zulke beelden weg, maar in deze situatie bleef alles zichtbaar in beeld. Claudia en Lucas zaten als versteend naar de beelden te kijken. Ze hielden elkaars hand vast en zagen ademloos wat er zich voor hun ogen afspeelde. De minister-president was even uit beeld verdwenen, maar was na enkele ogenblikken weer terug. Hij nam opnieuw een paar slokken water en ging verder met zijn verklaring, alsof er niets gebeurd was. De gewonde man was inmiddels uit beeld geslept. “Inwoners van Nederland, dat wat u zo even zag gebeuren is zo’n aspect waar wij bang voor zijn. Algehele chaos. In plaats van elkaar helpen en steunen waar mogelijk, om deze periode door te komen, vervallen sommigen in chaos en wanorde. Het leger heeft daarom blancovolmacht gekregen om op te treden tegen iedereen die denkt de komende verordeningen te kunnen negeren. Wij allen worden gehouden aan een gedragscode die erop gericht is ons bestaan op deze aarde in ieder geval menswaardig af te sluiten. Vertrek uit ons land is zinloos. De ons omringende landen kennen hetzelfde probleem en een exodus zal alleen leiden tot totale verwarring, ontwrichting, nodeloos geweld en heel veel verdriet. Er zijn diverse lijnen geopend waar nu mensen klaar zitten om met u te praten, wanneer u daar behoefte aan heeft. De nummers en adressen ziet u zo dadelijk onder in beeld. Laten wij in ieder geval trachten op waardige wijze ons menszijn te beëindigen.”

3.

Desastreuse niet te bevatten gevolgen.

Claudia en Lucas keken enigszins apathisch naar de t.v. Wat er verder allemaal nog volgde kwam nauwelijks meer bij hen binnen.

“Lucas”, hoorde hij Claudia’s stem zachtjes bij zijn rechteroor: “Lucas, wat betekent dit voor ons?” “Voor ons? Voor de hele mensheid zal je bedoelen. Ik weet het nog niet Claudia, maar wat ik eruit begrijp is dat de hele wereld is opgegeven. Wat er ons hier midden in de nacht werd medegedeeld, laat zich maar op één manier uitleggen.” “Dus alle mooie plannetjes kunnen we wel vergeten? En ons kind,” vroeg Claudia aarzelend, “zien we dat nog geboren worden?” “Het is er nog niet eens en met de kennis van vandaag kan het er beter ook niet meer komen,” was zijn antwoord. Claudia sprong op, greep haar mobieltje en zei: “Ik ga mam bellen, die zal toch zeker ook wel gekeken hebben.” Halverwege werd het signaal echter al onderbroken en hoorde ze een digitale stem zeggen: “Het net is overbelast, uw verbinding kan niet tot stand worden gebracht, probeer het later nog een keer.” “Het begint al gelijk ernstige vormen aan te nemen,” mopperde ze, boos kijkend naar het mobieltje. “We moeten haar ophalen Lucas, dat mens zit daar alleen in haar eentje in Rotterdam, dat overleeft ze nooit.” “Wij ook niet, ook al zitten wij hier in Zeist,” antwoordde Lucas sarcastisch. “Luc, zet de tv nog eens wat harder, want er wordt weer iets uitgelegd.”

De man die aan het woord was werd onderbroken door enkele beelden van plunderingen en van mensen die abrupt een einde aan hun leven hadden gemaakt. Zo snel gaan die dingen. “Kijk ook op de You Tube kanalen voor verdere informatie”, verscheen er in een lopende tekst onder in beeld. “Neem dit niet als voorbeeld”, hoorden zij de man zeggen. “Probeer rustig te blijven en help anderen daar waar mogelijk. Denk aan uw huisdieren.” De man was als een roepende in de woestijn. Er volgde andere beelden, Amsterdam en een kerk in de Jordaan, die vol liep, zo midden in de nacht. Sirenes

klonken aan de lopende band. De Dam werd zichtbaar met pantservoertuigen, een blik op de Bijenkorf toonde ingegooide winkelruiten en ook steeg er rook op vanaf de eerste etage. Er positioneerden zich pantservoertuigen voor het paleis. Bij hotel Krasnapolsky renden mensen met koffers in en uit en was er geen taxi meer te zien. Opnieuw beelden van rennende mensen met geroofde spullen uit het pand van de Bijenkorf. Er werd geschoten, er struikelden mensen, er werd met geroofde spullen gegooid naar weer anderen die verdekt opgesteld stonden. “Kijk nou, het lijkt wel de georganiseerde misdaad, er wordt daar zelfs een transport busje volgeladen.” De meldkamer in Rotterdam kwam in beeld en toonde hoe de Maastunnel aan weerszijden met wagens van de ME werd afgegrensd. Geen verkeer meer mogelijk tussen Noord en Zuid, alleen alarmdiensten. Claudia probeerde intussen herhaaldelijk haar moeder te bellen. “Luc, verzin iets, we mogen toch niet zomaar doodgaan?” “Ik kan het niet bevatten Clau, we zijn blijkbaar allemaal al opgegeven. De hele mensheid gaat eraan.” Inmiddels werd het tv-beeld weer gevuld met ditmaal drie wetenschappers, die probeerden uitleg te geven over de snelle verdwijning van de ozonlaag en wat hiervan de gevolgen waren. “Uv-straling die eerst nog getemperd werd door de ozonlaag, zal nu in hevigheid binnenkomen en vormen van kanker in snel tempo doen uitbreiden. De invloed op de weersomstandigheden zal onvoorspelbaar zijn. Dieren, mensen, insecten, alles zal in een steeds sneller tempo sterven. Epidemieën zullen uitbreken, broodnodige arbeidskrachten zijn niet meer voorradig. We staan voor een totale ineenstorting.”

Lucas zat met zijn handen onder zijn kin naar de tv te kijken. “Luc, wat gaan we doen?” klonk het naast hem. Claudia bleef proberen haar moeder te bereiken, maar overbelasting zorgde ervoor dat de verbinding niet tot stand kwam. “Luc, je gaat geen zelfmoord plegen hè?” “Clau, doe niet zo gek, dat is wel het laatste waar ik momenteel aan denk.” “Nou, zo gek is dat anders niet Luc, kan jij je voorstellen dat de hele wereld ten onder gaat, dat we zoiets worden als de maan of als Mars? Verschroeide aarde, geen zuurstof meer, uv-straling die uiteindelijk alle leven vernietigt... Deze planeet zal straks bezaaid liggen met miljoenen dode mensen, wij zullen er twee van zijn.”

“Clau, voorlopig leven we nog, dus we gaan niet doen alsof we al in een kist of weet ik wat liggen. Als de eerste storm wat geluwd is, ga ik proberen jouw moeder op te halen uit Rotterdam en dan denk ik erover om het zwembad af te dekken met aluminiumfolie en de ruimte te gaan gebruiken als schuilgelegenheid.” “Waarom, Luc, we hebben toch nog een huis?” “Dat is zo, maar voor hoelang nog? Het zwembad staat trouwens toch leeg na de laatste storing met de filters. We kunnen het overdekken met het roltapijt en daaroverheen wat planken. O ja en we beginnen vast met het vullen van alle jerrycans die we hebben, met water. Als straks de energievoorziening uitvalt, zullen ook de watercentrales het niet meer doen. Maar eerst stappen we in de auto en gaan op zoek naar levensmiddelen. Als niet intussen al de nodige zaken zijn leeggeroofd of afgesloten en gebarricadeerd. Voedsel en water zijn straks goud waard, ondanks dat we er binnenkort allemaal niet meer zijn.” Claudia knikte beamend. “Goed plan Luc, laten we in ieder geval proberen nog enige grip op ons functioneren te houden.”

De tv toonde nu beelden van de woontorens aan het Marconiplein in Rotterdam, waar men mensen op de dakrand zag staan en hoe er mensen in totale verwarring naar beneden sprongen. Met ingehouden adem keek Claudia naar de eindeloze stroom beelden uit diverse steden. Overal hetzelfde beeld van mensen in totale angst, tot het slag dat leefde van: ‘De gelegenheid maakt de dief’. “We moeten mam ophalen nu het nog kan Luc, straks valt er niet meer te rijden.”

4.

Plunderingen, schietpartijen en chaos.

De wegen naar het centrum lagen bezaaid met rotzooi en veel winkels die ze onderweg tegenkwamen waren dicht; sommige met rolluiken, andere hadden planken voor de ruiten getimmerd. Een elektrowinkel toonde de trieste aanblik van braak en fors geweld.

Glas was versplinterd, de toegangsdeur geforceerd en duidelijk zichtbaar waren nog een aantal sleepsporen te zien van geroofde artikelen. Claudia wees het aan, Lucas knikte slechts, want hij was net bezig een smeulende berg rommel op de rijbaan te ontwijken. Ze tikten enkele winkels aan op de TomTom, maar kwamen langzaamaan tot de conclusie dat ze blij mochten zijn dat ze hun auto nog hadden. Er liepen figuren door de straten die Claudia koude rillingen bezorgden. Louche figuren, die ze alleen kende uit detectiveverhalen en films. Mensen die alleen opdoken bij mist en duisternis, vaak met slechte tot zeer slechte bedoel "Tanken, Luc, zouden de pompen nog open zijn?" Lucas draaide een kwartslag en ze reden in de richting van het bekende Shell tankstation. Maar ook daar troffen ze hetzelfde beeld. Gesloten. De slangen waren zelfs al van de pompen verwijderd. De catering was leeg, evenals alle schappen en de vitrines waren tegen de achterwand gezet. Claudia en Lucas keken elkaar aan en ten slotte zei Lucas: "Clau, we gaan naar huis en gaan daar orde op zaken stellen. Ik mag aannemen dat de overheid snel met enkele verordeningen zal komen, waardoor er weer enige orde in de chaos ontstaat." Claudia knikte, haalde haar schouders op en mompelde: "Luc, al onze mooie plannen, er komt niets meer van terecht. Hoe zou het met mijn moeder zijn, alleen op haar flatje in Rotterdam?" "Heb je nog geprobeerd te bellen of te appen het afgelopen uur?" "Nee Luc, ik ben er mee gestopt na er een aantal malen uit te zijn gegooid in verband met overbelasting." "Probeer het nog eens terwijl we naar huis rijden." Na twee keer overgaan, werd er opgenomen. "Mam, ben jij het?" vroeg Claudia. "Ja schat, wat fijn om je te horen", antwoordde haar moeder. "Mam, hoe is de situatie bij jou, is alles nog rustig?" "Rustig? Wacht, ik ga even bij de tv staan, die staat op Rijnmond, dat is nu de rampenzender, luister even mee:

"Dit is een live verslag vanuit het centrum van Rotterdam, onze verslaggever bevindt zich op dit ogenblik in de Witte de Withstraat." Er klonken pistoolschoten, glasgerinkel, er werd met dingen gegooid, mensen schreeuwden en uit een shoarmazaak rende iemand naar buiten met in elke hand een mes, zo hoorden ze de verslaggever nog melden. Even later was de man een portiek in gedoken en probeerde van daaruit nog te vertellen hoe de situatie er op dit moment voor stond. Er klonk sirenegehuil en opnieuw een aantal

schoten. Het geluid werd minder en de stem van haar moeder klonk weer duidelijk: “Maar hier in de straat is het nog rustig. Ik denk dat de mensen allemaal voor de tv zitten of andere bronnen raadplegen, of mogelijk al op de vlucht zijn. Trouwens Zestienhoven en Schiphol zijn al dicht voor het publiek.” “Mam, we gaan een poging wagen om u hierheen te halen. Luc gaat als het straks mogelijk is uw kant op komen. Wilt u intussen kleding en alle levensmiddelen die u in huis hebt inpakken en straks meenemen?” “Wat ben je toch een schat,” hoorde ze haar moeder zeggen. “Zelfs in deze extreme situatie denkt ze nog aan haar moeder.” “Mam, niet zwammen, hoe zeggen ze dat ook weer bij jullie: ‘Niet lullen maar poetsen’.” Ze waren inmiddels weer bij hun huis aangekomen en liepen net naar binnen, toen Lucas op zijn telefoon keek. “Clau, ik ben even weg,” riep hij, “ik krijg net een appje dat er een pomp open is hier bij de oprit van de A12.” Claudia knikte en zag Luc vertrekken terwijl haar moeder nog een aantal lovende teksten over haar dochter uitsprak. “Dat is dan afgesproken mam, zodra het mogelijk is bel ik en komt Luc je halen.” Het liep inmiddels tegen tweeën, ze hadden nauwelijks geslapen en waren alweer zo’n twaalf uur in touw en dat niet onder de meest gunstige omstandigheden. Claudia liet zich op de bank vallen en zag in een rollend onderschrift op de tv dat er vanavond om acht uur weer een regeringsmededeling zou worden gegeven. Eten, eten, hoe komen we aan voedsel, de winkels zijn dicht, dacht Claudia. Te gek eigenlijk. Maar ja, mensen gaan als gekken hamsteren en winkeliers drijven op deze manier de prijzen op. Courante artikelen straks tegen woekerprijzen, maar wat is de zin daarvan als het allemaal afgelopen is? Haar hoofd tolde van alle vragen waar geen antwoord op was. Inmiddels verschenen er tv-beelden van spoorwegtrajecten waar mensen voor treinen waren gesprongen. “Nee hè!” riep Claudia, bijna in shock van wat er de laatste uren allemaal over het scherm was gerold. Ze lieten tegenwoordig ook maar alles zien en af en toe werd er dan gezegd: “Waarschuwing vooraf, de volgende beelden kunnen als schokkend ervaren worden.” Maar alles wat inmiddels getoond werd was meer dan schokkend en mensonterend. Gelukkig werkte alles tot nu toe nog, maar hoelang nog? Lucas was weer terug en met een glimlach zei hij dat de tank weer vol zat en hij bij de pomp gehoord had dat alle tankstations langs de rijkswegen zoveel mogelijk open zouden

worden gehouden. In de steden werden alle stations gesloten en de slangen afgekoppeld om vernieling te voorkomen. Openbaar vervoer bleef rijden zo lang dat mogelijk was. “Ja, mensen vertellen ook van alles!” De Koninklijke familie zou eerdaags vertrekken naar een ruimtestation, een spacelab of zoiets. Alle buitenlandse tv-zenders waren op zwart gezet, wat al direct gemor gaf bij grote groepen allochtonen, die hierdoor verstoken bleven van het wel en wee van familie in de thuislanden. “Dus Clau, als ik straks je moeder op ga halen kan ik onderweg tanken.” “Kijk eerst even naar de verkeersinfo voor je je in de chaos stort.” Luc keek naar het schermje van zijn smartphone, schakelde even en fronste zijn wenkbrauwen. “Daarnaartoe zal nog wel lukken zo te zien, maar verkeer vanuit Rotterdam staat drie rijen dik op de A12...”

5.

Een rit met hindernissen en onverwachts gezelschap.

De rit naar Rotterdam verliep redelijk rustig, er was minder verkeer dan gebruikelijk. Pas bij Gouda begon het zich wat op te hopen. Lucas zag auto's volgeladen met huisraad, kinderen die met angstige gezichten tegen de ruit geplakt naar buiten keken. Er was echter nog niets te zien dat de kinderen angst kon aanjagen, maar die zouden ongetwijfeld al het nodige te horen hebben gekregen van hun ouders en een onaangekondigde rit in een auto, afgeladen met etenswaren en spullen voor dagelijks gebruik, was ook niet iets alledaags. De moeder van Claudia woonde in een nieuwgebouwd woonblok in het oude noorden van Rotterdam. Na het overlijden van haar man, twee jaar terug, had Claudia haar herhaaldelijk het voorstel gedaan de flat op te zeggen en bij hen te komen wonen. Maar haar moeder was gehecht aan haar vrijheid, ze was nu ergens begin zestig, goed ter been, nog vrij van zorgelijke ziektebeelden en verknocht aan haar omgeving en de stadscultuur.

“Mam, Luc hier”, sprak hij in het kastje dat vroeg wie er voor de deur stond. Hij keek in de camera, zo dat zij hem kon herkennen. Even later klonk de zoemer en de deur opende zich. Hij kwam in een hal met een lift. “Zesde etage graag”, zei hij in de lege ruimte. De deuren sloten zich achter hem en de lift zette zich in beweging. “Hoi mam”, was het eerste wat hij zei toen hij uit de lift gestapt was en met twee stappen haar voordeur naderde. “Dag jongen, fijn dat je er bent, was het te doen onderweg?” Hij knikte. “De terugweg zal moeilijker worden denk ik. Er staat een eindeloze stroom verkeer richting het oosten. Hebt u nog het een en ander bij elkaar kunnen scharrelen?” Zijn schoonmoeder knikte richting twee koffers en drie dozen, die klaar stonden in het gangetje. “De koffers zitten vol met spulletjes voor dagelijks gebruik en de dozen heb ik gevuld met alle eetbare spullen die ik nog in huis had.” “We lopen even alles na mam. Hoofdkranen, gas en water dicht draaien, elektriciteit uitschakelen, alsof we op vakantie gaan, ja, laten we het zo maar noemen.” De spullen werden in de lift gezet en vervolgens in de auto. “Niet achteromkijken mam, dit tijdperk is bij deze afgesloten.” “Jij hebt makkelijk praten Luc, jij gaat naar huis, ik heb geen huis meer.” “Wij straks ook niet meer mam.” Op de Bergweg stonden ze al vast, net ter hoogte van een kroeg waar talloze mensen laveloos rondgingen en de muziek oorverdovend hard over de straat golfde. Claudia’s moeder draaide het raampje omlaag en hoorde een van de dronkaards zeggen: “Zuip alles maar op, straks smaakt het nergens meer naar, kan je je schoonmoeder erin verdrinken.” Ze draaide abrupt het raampje weer dicht. Lucas gaf een beetje gas en langzaam schoven ze richting de A20. “Tanken doen we straks ter hoogte van Gouda, volgens de informatie zijn de stations langs de rijkswegen allemaal nog open.” Vlug ging het niet, maar er zat beweging in en anderhalf uur later konden ze inschuiven op de A12 richting Utrecht. Met een slakkengangetje kropen ze over het asfalt. Claudia’s moeder had zich op de bijrijdersstoel genesteld en keek naar wat buiten allemaal bewoog. Lucas koos de inrit van het tankstation en sloot aan bij enkele auto’s die er al stonden te wachten. De verlichting van het tankstation brandde minimaal en zo te zien waren er maar twee pompen in gebruik. Op de inrit stonden ze al stil en ook hier was geduld weer een schone zaak. Eenmaal aan de beurt kneep Lucas net zo lang in het tankpistool tot er geen

druppel meer bij kon. Misschien was dit wel zijn laatste tankbeurt. Afrekenen ging op de normale manier, alleen werden er geen grapjes meer gemaakt of leuke opmerkingen geplaatst. Hiervoor was de situatie veel te ernstig. Verder was het onrustig en moesten de medewerkers alles en iedereen in de gaten houden. Zijn schoonmoeder was in de auto blijven zitten. Hij had nog wat drop en andere lekkernijen kunnen scoren, die hij tijdens het naar buitenlopen in zijn zakken probeerde te proppen. Hij kwam langs een winkeltje waar je doorgaans wat praktische spullen voor je auto kon kopen en als je vroeg van huis ging voor een habbekrats kon ontbijten of lunchen. Alles dicht. Hij keek naar het gesloten gebouwtje toen zijn oog viel op een vrouw van, naar hij schatte, een jaar of acht-, negenentwintig en een klein meisje van een jaar of zes. Hij keek eerst de moeder aan en keek toen naar het kind. Prachtige heldere ogen keken hem aan, met een onschuld die, als ze wat ouder werd, menige jongen zou doen smelten. Het kind droeg een citroenkleurig jack waarbij haar blonde haar lichtjes op de schouderjes viel. Verder droeg ze een spijkerbroek en korte lederen laarsjes. Het kind keek Lucas aan en deed een stap naar voren. "Mogen wij met u meerijden?" vroeg ze aan hem. Gelijkzeitig zag hij de moeder in beweging komen om het kind weg te trekken en te berispen. "Dat doen we niet Fleur." Lucas maakte een sussend gebaar en zei: "Vragen staat vrij en in deze situatie zijn wij allen op elkaar aangewezen. Hebt u geen vervoer?" Claudia zou trots op hem geweest zijn als ze dit hoorde, die was zelf ook van helpen waar het kan. "Vertel eens, hoe komen jullie hier en wat is de bedoeling?" Fleur keek naar haar moeder en deze nam het woord. Ze stak haar hand uit en zei: "Hallo, ik ben Joyce en dit," hierbij wees ze naar het meisje, "is Fleur. We hebben Gouda verlaten omdat we ons er niet meer veilig voelden." "Hoezo niet veilig?" vroeg Lucas. "Het is momenteel nergens meer veilig, we staan voor een totale ineenstorting van het land." Het meisje keek hem opnieuw aan en zei: "Nee, er zullen mensen overleven en wij zullen daarbij horen." "Wat een wijsheid voor zo'n kleine schoonheid," merkte hij op. Joyce maakte een verontschuldigend gebaar en zei: "Fleur is met de helm op geboren en heeft ons al menigmaal verbaasd doen staan met opmerkingen waarvan wij dachten, waar haalt ze het vandaan." Lucas keek het meisje opnieuw aan, haar ogen waren zo stralend,

het blauw zo zacht en het gezichtje had zo'n prachtig passende vorm, dat hij spontaan zei: "Ik weet niet waarom, maar ik geloof jullie." Inmiddels was zijn schoonmoeder ook uit de auto gekomen en luisterde mee naar het gesprek. "Waarom staan jullie hier, terwijl de wereld op instorten staat? Hebben jullie geen huis meer? Wat willen jullie gaan doen?" "Schuilen", zei Fleur op een zachte toon. "Mogen we met u mee?" "Lucas, je kunt zo'n kind hier toch niet zomaar achterlaten!" riep zijn schoonmoeder, die al kijkend de situatie inschatte. "Kom, stap vlug in, we zien straks wel verder. Kijk eens achter je, er staan nog rijen te wachten om te kunnen tanken." Op datzelfde moment rende er op de A12 naast het tankstation een man tussen de auto's door en riep telkens: "Laat mij sterven, laat mij sterven", terwijl hij tegelijkertijd ongecontroleerd met zijn armen maaide en hij zich voor een auto probeerde te werpen. Omdat iedereen ongeveer bumper aan bumper reed, was het haast onmogelijk de man zwaar letsel toe te brengen, laat staan dood te rijden. Claudia's moeder stond te gebaren dat er snelheid gemaakt moest worden met instappen, omdat de rij auto's die op de oprit stond om te tanken snel langer werd en er getoeter en onrust ontstond. Iemand in de rij had zijn raampje omlaag gedaan en een verhit gezicht schreeuwde iets van "keije nie opleure daar, ik mot ook tanke!" Nou, duidelijker kon haast niet. Fleur wilde graag naast Lucas op de voorbank zitten. "Eigenlijk mag dat niet Fleur", zei hij, "de wet heeft bepaald dat jij nog te jong bent, maar ach, in deze situatie passen we de wet maar een beetje aan. Kom maar binnen." Terwijl ze nog bezig was met de veiligheidsriemen, probeerde Lucas weer in te voegen op de A12. Aan de overkant richting Rotterdam zag hij dat de auto's uitweken naar rechts en links om ruimte te maken voor een militair transport, een colonne vrachtoertuigen met blauw knipperende lampen aan de voorzijde. De verwilderde man was inmiddels verdwenen. Een vriendelijke automobilist liet een gaatje vallen, zodat Lucas ertussen kon. "We zijn onderweg", zei Lucas en schakelde naar zijn twee. Zijn schoonmoeder nam ineens het woord: "Misschien wil Joyce jou ook wel vertellen waarom ze bij dat benzinstation stond samen met haar dochtertje." "Ja, dat wil ik wel doen," haakte Joyce in, "want je wilt toch zeker wel weten wat voor vlees je in de kuip hebt. Je neemt tegenwoordig niet zomaar iedereen meer mee." "Joyce je vergeet dat deze situatie niet als

normaal kan worden bestempeld, we staan voor een totale ondergang. Dat maakt eigenlijk het risico dubbel zo groot”, zei Lucas, scherp lettend op het verkeer voor hem. Hij zag vanuit zijn ooghoek Fleur met haar hoofd schudden en hoorde haar zeggen: “Wij niet, wij niet.” Hij keek naar haar en wilde haar gedachten niet torpederen met de realiteit van het moment. Laat haar rustig denken wat zij denkt, dat voorkomt in ieder geval dat ze ontroostbaar wordt en niet meer tot bedaren te brengen is. “Laat mij jullie eerst danken voor het vertrouwen”, begon Joyce. “Ik ben getrouwd en wij woonden met zijn drieën in een eengezinswoning in Gouda. Mijn echtgenoot heeft al enige tijd een relatie met een collega van hem en juist vanmorgen, na een laaiende ruzie, was het voor ons genoeg en hebben wij ons huis verlaten. Niet wetende wat er zich inmiddels in korte tijd nog meer allemaal heeft afgespeeld. Blijven had geen zin en confrontatie nog minder, dus besloot ik te kiezen voor een barmhartige chauffeur die ons mee wilde nemen naar ergens ver weg van het Goudse.” De autoradio stond continu aan en ze hoorden net een nieuwsbulletin: “Op het spoortraject Amsterdam-Haarlem hebben veel mensen geprobeerd voor de trein te springen en helaas is dat bij een aantal gelukt. Er liggen inmiddels een aantal lichamen langs de spoorbaan, die op dit moment niet verwijderd kunnen worden. De treindienst op dit traject ligt op last van de politie stil. Op veel plaatsen heeft men de stormvloedkeringen laten zakken. Hierdoor is nu ook het scheepvaartverkeer grotendeels tot stilstand gekomen. De regering heeft besloten nog maar 1 tv-zender in de lucht te houden. Alle andere kanalen zijn op zwart gezet. Met ingang van morgenochtend zal ook het verkeer op de rijkswegen, dat niet strikt noodzakelijk is, worden geweerd. De Marechaussee zal hierop toezien.” Even voorbij Utrecht zagen ze hoe in een weiland een kudde schapen werd afgemaakt en in vuilniszakken gepropt. Fleur wendde haar hoofd af. “De mensen zijn op drift”, zei Claudia’s moeder. Ze konden nu met een gangetje van 40 kilometer per uur rijden. “We gaan straks eerst nog even proberen te tanken, want de pompen zullen ook niet eindeloos openblijven.” De pomp die Lucas in gedachten had was gelukkig open en de rij bestond uit maar vijf auto’s. “Nog even en dan zijn we thuis”, zei hij tegen Fleur en streek gelijktijdig over haar blonde haar. Het tanken was snel gebeurd, evenals het afrekenen. Gek eigenlijk dat alles in grote lijnen gewoon

doordraait, dacht Lucas. Ja, wat had het ook voor zin je druk te maken, straks zou het allemaal ineens over zijn. Als alle zuurstof werd weggezogen zou iedereen stikken. Ademnood, gerochel, zou het zo gaan, of zouden we moe worden, in slaap vallen en nooit meer wakker worden of zouden we overvallen worden door het water? Voor het water Zeist bereikt zou hebben, moest de zeespiegel toch nog wel een paar meter stijgen. Nee, Nederland zou onder water komen te staan tot zo ongeveer Utrecht, dacht hij. Uv-licht, we zullen getroffen worden door uv-licht dat niet meer gefilterd wordt door de ozonlaag en dus ongemoeid zijn vernietigende straling over de wereld kan uitstrooien. Hoeveel mensen zouden er al dood zijn? Het ging niet alleen om Nederland, het gebeurde blijkbaar intussen overal op de wereld. We worden door de overheid onwetend gehouden van wat er in de landen om ons heen gebeurt. Het zal niet anders zijn dan hier, schatte hij in. Misschien dat er mensen waren die in de bergen in grotten konden schuilen? Maar daar kon je ook geen jaren blijven zitten. Eens moest je eruit en wat trof je dan buiten aan? Een verdorde vlakte, dode mensen en dieren, totale verontreiniging. Zouden er met die straling nog ziektes kunnen uitbreken? Miljarden dode lichamen van mensen en dieren zouden niet meer worden opgeruimd en zouden een verschrikkelijke lucht verspreiden waarin niet te leven viel. Maar als er helemaal geen lucht meer was, dan kon overleven in een grot helemaal niet. Totale verrotting van alles, we zouden uiteindelijk een dode planeet worden. Voor verrotting was zuurstof nodig, dat was er straks ook niet meer. Hemeltjelijef, wat moest dat worden hier op Aarde. Plotseling zag hij in zijn gedachten weer die man bij dat benzinstation bij Gouda, die zich voor een auto wilde werpen en alsmaar riep: "Laat mij sterven, laat mij sterven!" Massale euthanasie, dacht hij. Hoe wreed zou het zijn mensen te laten stikken door zuurstofgebrek of getroffen door een bombardement van uv-stralen, slachtoffer te laten worden van een snel uitzaaiende kankersoort die het lichaam onder helse pijnen uitmergelde. "We zijn er", haalde zijn schoonmoeder hem uit zijn overpeinzingen. Hij was zachtjes de oprit opgedraaid en ondanks het late uur, het was bij vieren, zag hij het licht in de hal aangaan. De deur opende zich en Claudia kwam naar buiten gerend. Hij zag dat ze ondanks het tijdstip nog gewoon gekleed was. Ze trok het portier open en wilde hem waarschijnlijk net in een liefdevolle omhelzing

nemen, toen ze de medereizigers en haar moeder ontdekte. De omhelzing moest even wachten. "Hallo mam," zei ze, "fijn dat u er bent! En wie zijn dit?" Mam legde de situatie uit en zag het gezicht van Claudia betrekken. "Mevrouw, we hoeven niet bij u te komen wonen," klonk even later het benepen stemmetje van Fleur. "Dat zien we later wel", zei Lucas, stapte uit en begon de koffers en dozen van zijn schoonmoeder uit de kofferbak te halen en naar binnen te brengen.

6.

Een vreemde omgeving en een bijzondere gewaarwording.

"Nog even opnieuw: uw man heeft u dus eigenlijk het huis uitgegooid omdat hij de resterende tijd die ons allen nog rest, wil gebruiken om alles te doen wat God verboden heeft en daarbij niet gehinderd wilde worden door vrouw en kind. Te gek voor woorden!" zei Lucas en hij dacht: Normaal gesproken zou hier sprake zijn van narcistisch gedrag al dan niet met ernstige gevolgen voor degene die geen gehoor zou geven aan de uitlatingen. Maar vandaag gold dat niet meer. Wat kon het schelen dat je het huis uit gedonderd werd, voor de trein sprong, vergif innam, of in de plomp sprong? Deze wereld liep op zijn eind. Totale chaos, plunderingen, brandende steden, moreel verval. "U kunt een leegstaand huis betrekken", opperde hij toen. "Er staan overal woningen leeg van mensen die gevluht zijn, God weet waarnaartoe. Het is maar voor de resterende tijd. Als u aan deze kant van het land blijft en we zouden door het water overvallen worden, lijkt mij dat u hier nog een aardige overlevingskans hebt, want in het westen staan de flats dan al tot de derde etage in het water, als ze al niet geheel onder water zijn verdwenen." Claudia had intussen aandachtig naar Fleur zitten kijken, die ze wat papier en pennen had gegeven om wat om handen te hebben. Fleur lette niet op wat er verder in de kamer gebeurde, maar was bezig met een fantasietekening. Iets van een paar cirkels en wat dikkere en dan weer wat dunnere wolken. Claudia glimlachte.

“Wil jij niet iets warmes drinken?” vroeg ze aan Fleur. “Heeft u chocomel?” was het antwoord. “Ja hoor! De anderen koffie, thee of iets sterkers?”

Lucas was in de tussentijd even naar boven gelopen en kwam terug met een A4'tje, waarop hij vluchtig iets getekend had. Hij legde het papier op tafel en zei: “Dit is een plattegrond van het zwembad, dat hier links naast het huis ligt. Het is momenteel leeg, want ik ben bezig met het herstellen van de betegeling. Sommige tegels laten los, dus moeten opnieuw gezet worden. Verder is alles gewoon intact. Kijk, hier ligt de inloopruimte van het huis, waarvan je gebruik maakt. Als we dit gedeelte”, Lucas wees een stukje aan op de tekening, “tussen de woning en het bad, nu eens overkappen en de afscherming van het bad dat bestaat uit een horizontaal rollend zeil, helemaal uitrollen, dan kijk ik morgen even of er nog een bouwmarkt open is om wat isolatiemateriaal en stanniool te kopen, die we dan over het zeil kunnen spannen. Verder zal ik een hoek van het zwembad wat versterken met wat balken en planken, zodat we een provisorische schuilhut hebben voor het geval dat ons huis straks onbewoonbaar is.” “Waar is dat stanniool voor nodig?” vroeg Claudia. “Om de uv-straling te reflecteren”, antwoordde Lucas. “Denk jij dat we daar in dat zwembad kunnen overleven?” vroeg Claudia opnieuw. Lucas keek haar aan en antwoordde: “Waarschijnlijk is het uitstel van executie, maar met apathisch af gaan zitten wachten is niemand gebaat, je weet immers maar nooit.” Niemand lette op Fleur die alleen maar met haar hoofd zat te knikken. “Waar halen we eten vandaan, hoe besmet is straks het water? Hoelang gaat het duren? Overleven we de winter? Het is nu september.” Claudia keek zorgelijk. “Nee, dat kunnen wij jullie niet aan doen, wij gaan weg”, sprak Joyce. “Stop,” riep Claudia's moeder, “geen sprake van, jullie blijven hier, wat zal ervan terecht komen als we jullie laten gaan?” “Hetzelfde als wat er met iedereen gebeurt”, zei Joyce. “Niets. Vergeet niet dat we allemaal op de drempel van de dood staan.” “Wat denken jullie ervan als we eens wat slaappleatsen gaan organiseren?” veranderde Claudia van onderwerp. Iedereen was blij dat het even ergens anders over ging.

Joyce en Fleur kregen de logeerkamer op de eerste etage en voor Mam werd een campingbed in het zijkamertje klaargemaakt. “We

kijken morgen wel even of we nog bij Ikea terecht kunnen, dan kopen we voor u ook een fatsoenlijk bed. Zou er niemand hier in de buurt al weg zijn, die dus geen bed meer nodig heeft?” vroeg Lucas zich af. “Nee, dat doen we niet, we zijn geen stropers en wie weet wat er zich dan in zo’n bed heeft afgespeeld!” Mam maakte er een rillend gebaar bij. “Laten we in ieder geval eerst proberen wat te slapen.” Tien minuten later ging alle verlichting uit en werd het donker in huis. Doodmoe viel iedereen in slaap, behalve Fleur. Die bleef roerloos naar het plafond liggen staren tot ze de zachte regelmatige ademhaling van haar moeder hoorde, waardoor ze wist dat die sliep. Fleur schoof voorzichtig tussen de dekens uit, zette haar kleine blote voetjes op het laminaat en schoof richting de deur. De weg terug naar de huiskamer was snel gevonden en in een T-shirtje dat ze van Claudia had gekregen, schoof ze weer achter het A4’tje waarop ze vanavond had zitten tekenen. Met het puntje van haar tong tussen haar lippen geklemd, begon ze nu wat detail op de tekening aan te brengen, wat het geheel er voor een buitenstaander echter niet duidelijker op maakte. Na een minuut of twintig legde ze de potloden weer in het etui, trok de rits dicht en legde hem op de tekening. Toen liep ze naar de vensterbank, schoof de overgordijnen iets opzij, zodat ze voor het raam kon gaan staan, kroop vervolgens onder de vitrage door en keek in de duisternis. Het was aardedonker, maar Fleur bleef staren in deze duisternis. Het duurde een poosje, maar toen leek het of zij zichzelf in de tuin zag staan. Raar eigenlijk want Fleur stond toch in de kamer, met haar neusje tegen het raam? De gestalte buiten, leek als twee druppels water op haar. Even groot, hetzelfde kapsel, blond haar, dat wat golvend langs haar gezicht viel. Alleen had het meisje buiten andere kleren aan. Een heel lichtblauwe kleur straalde ervan af. Fleur keek gespannen toe en zag hoe het meisje buiten naar het raam toe kwam lopen. Zo’n tien centimeter voor het glas stopte ze en Fleur zag hoe haar mond bewoog. Hoe onbegrijpelijk ook, er waren geen woorden te horen, maar Fleur voelde ze als het ware haar hoofd binnenkomen. “Dag Fleur, je moeder heeft het je nog steeds niet verteld, maar ik ben je tweelingzusje. Jij werd als eerste geboren, met de helm op en ik volgde enkele minuten later. De navelstreng was echter rond mijn nek gedraaid en voorkwam dat ik het geboortekanaal kon verlaten. Ik kwam wat later, helaas, dood ter